

DRAGI MOJ BEOGRADE,

Znam svaku tvoju ulicu, boru i propalu fasadu.

Godinama gledam tvoja lica. Zabrinuta i odlučna. Hrabra i nasmejana. Prepoznajem te u penzionerima i konobaricama. Studentima i vozačima tramvaja. Prodavačicama sladoleda i građevinskim radnicima.

I pitam se, gde je danas tvoje lice izbrazdano padovima i pobedama. Gledam sa svog mesta među oblacima kako te prisvajaju iz visokih kula i ograđenih kuća. I dok polako nestaješ u betonu i čeliku, puštaš svoju decu da traže sreću na drugom mestu.

Godinama slušam kako se dičiš svojim obnovljenim trgovima, bulevarima, parkovima i fontanama. I pitam se zašto grad sa toliko mnogo priča ima tako malo sluha.

Kada si prestao da čuješ glas svojih ulica? Na klupama tvojih parkova gde se kriju zaljubljeni, noću spavaju siromašni. A pored kafana punih turista, prolaze gladni.

Plašim se da će jednog jutra svanuti sunce i obasjati dve reke, a da tvoje lice između visokih zgrada, više neću videti.

DRAGI MOJI BEOGRAĐANI,

Toliko toga bih uradio da samo jedan dan mogu da hodam među vama.

Da mogu da se spustim sa visine i svakog od vas pogledam u oči.

Da vam kažem da pobeda nije jedan blistavi trenutak već ono što radiš svaki dan za svoj ulaz, svoje dvorište, svoju zgradu, svoju ulicu, svoj kraj i svoj grad.

Da beda prestaje kada stanemo zajedno i kažemo DOSTA!

Beograd nije u kamenu i visokim zgradama. Mi nemamo Ajfelovu kulu ili Koloseum. Ali imamo nas, Beograđane. Sujetne i nepodnošljive, lude i neobjašnjive, hrabre i predivne.

Danas vam ostavljam ~~###~~ vaš grad. Da ga čuvate i da ga gradite!

Danas odlazim i ostavljam svakog od vas, licem u lice sa Beogradom.

Iskreno vaš,

